

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/312/2021
Identifikačné číslo spisu: 8712210169
Dátum vydania rozhodnutia: 11.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8712210169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. K., narodeného XX. B. XXXX, bývajúceho v O., P. XXXX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 5, IČO: 35 943 882, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Slovenská správa ciest, so sídlom v Bratislave, Miletičova 19, IČO: 00 003 328, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 20C/147/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. februára 2020 sp. zn. 10Co/104/2018 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 20C/147/2012-560 z 30. apríla 2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal plný nárok na náhradu trov konania.

1.2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) ako náhrady za užívanie pozemku zastavaného líniovou stavbou vo vlastníctve štátu a v správe Slovenskej správy ciest. Žalobca kúpnyimi zmluvami nadobudol vlastnícke právo k pozemkom: parcely č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², parcely č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² a parcely č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere X.XXX m², zapísaných na LV č. XXXX vedenom Správou katastra Poprad pre obec O. a k.ú. Z. a parcely č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere X.XXX m², zapísanej na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Poprad, odborom katastrálnym pre obec O. a k.ú. Z., ktoré sú zastavané cestným telesom štátnej cesty I/XX O., k.ú. Z.. Žalobca uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že nemá možnosť využiť kúpené pozemky, nakoľko na nich žalovaná spravuje cestné teleso. Ako spornú súd prvej inštancie označil otázku súladu konania žalobcu, ktorý si uplatnil voči žalovanej nárok z titulu bezdôvodného obohatenia s dobrými mravmi. V konaní preto zisťoval, či žalobca nehnuteľnosti kúpil s úmyslom získať od žalovanej peňažné prostriedky z titulu bezdôvodného obohatenia, resp. tieto pozemky so ziskom predať žalovanej, alebo naopak bolo

jeho úmyslom nezastavané časti pozemkov (nakoľko odstránenie stavby cestného telesa neprichádza do úvahy) využiť a ak áno, na aký účel. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukazoval a ani nepreukázal, že mal skutočný záujem pozemky využiť na zástavbu či akékoľvek iné využitie. Sám žalobca uviedol, že sa venuje už dlhé roky realitnej činnosti a teda musel vedieť, že kupované pozemky sú zastavané cestným telesom. Je teda zrejmé, že zo strany žalobcu, je podaný návrh v rozpore s dobrými mravmi a šikanóznym výkonom práva a jediným výsledkom vyhovujúceho rozhodnutia by bolo bezdôvodné obohatenie žalobcu vo forme získania ďalších finančných prostriedkov od žalovanej, a to z titulu kúpnej ceny, resp. vydania bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie v prospech žalobcu by spôsobilo hospodársku ujmu žalovanej, ktorá v prejednávanej veci spočiatku aktívne pristupovala na podmienky žalobcu a parcely zastavané cestným telesom mala v úmysle odkúpiť, avšak následne od kúpy odstúpila po tom, čo žalobca nemal záujem uzavrieť kúpnu zmluvu bez vysporiadania jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vyhovujúce rozhodnutie súdu by s prihliadnutím na konštatované skutočnosti nepochybne podľa názoru súdu prvej inštancie odporovalo zásadám spravodlivosti. Z uvedeného dôvodu žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 20. februára 2020 sp.zn. 10Co/104/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP), žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

2.1. Odvolací súd odkazujúc na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie v tejto veci z 31. októbra 2017 zdôraznil, že zásadný vplyv na rozsah oprávnení dotknutého vlastníka zastavaného pozemku, z hľadiska posudzovania súladu s dobrými mravmi má zistenie, či takéto práva odvodené zo zastavania pozemku, si uplatňuje pôvodný vlastník, resp. jeho právny nástupca, alebo či svoje nároky uplatňuje subjekt, ktorý nadobudol vlastnícke právo k pozemku už zastavaného komunikáciou, pričom právo na vydanie bezdôvodného obohatenia malo patriť aj univerzálnemu právnenému nástupcovi, predovšetkým dedičovi. Trval na požiadavke zdôvodnenia prečo nárok z bezdôvodného obohatenia prináleží aj žalobcovi, ktorý nie je pôvodný vlastník pozemku a tento pozemok nadobudol až po postavení cestného telesa kúpnu zmluvou. Poukázal, že žalobca ako subjekt, ktorý odkúpil od pôvodného vlastníka pozemok zastavaný komunikáciou, kupoval nehnuteľnosť, ktorej rozsah užívania bol zásadne, a to dlhodobo predurčený existujúcou stavbou komunikácie, z čoho vyplývala limitácia hodnoty takto zastavaného pozemku v dôsledku, že žalobca nadobudol pozemok s obmedzeným rozsahom práv. Navyiac si musel byť už v čase kúpy vedomý toho, že ide o obmedzenie dlhodobé a je trvalé, a kúpou takéhoto pozemku nič nestratil a nadobudol vlastníctvo k pozemku, u ktorého rozsah práv bol reálne obmedzený existenciou stavby komunikácie. Za takéhoto stavu vymáhanie plnenia bezdôvodného obohatenia vyvolalo u odvolacieho súdu pochybnosti, či takéto konanie nie je v rozpore s dobrými mravmi.

2.2. Odvolací súd nad rámec vyššie uvedeného vo svojej úvahe ohľadom zachovania ústavného princípu proporcionality zdôraznil, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného základného práva a slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určenie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody.

2.3. K jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že tento až v podanom odvolaní, a to aj napriek tomu, že konanie začalo už v roku 2012 uviedol ako účel, pre ktorý kupoval tieto pozemky snahu využívať na výstavbu prístávacej dráhy pre vetrone. Uvedený účel je vzhľadom na lokalizáciu týchto nehnuteľností podľa názoru súdu jednoznačne vylúčený, keď tieto sa nachádzajú v zastavanom území mestskej časti O. - Z., a tak ako to vyplýva aj z geometrických plánov nachádzajúcich sa v znaleckých posudkoch vyhotovených v tejto veci v ich bezprostrednej blízkosti sa nachádzajú budovy, čo priamo vylučuje účel spočívajúci v prevádzke letiska vetroňov žalobcom na týchto pozemkoch. Nielenže územný plán v tejto lokalite neumožňuje výstavbu takéhoto letiska, ale tak ako to vyplýva z § 29 zákona č. 143/1998 Z. z. o civilnom letectve na spoľahlivú činnosť leteckých pozemných zariadení akými by bola bezpochyby prístavacia dráha pre vetrone je potrebné zriadiť ochranné pásmo, najmä kvôli bezpečnosti leteckej prevádzky, ktoré je obligatórnou podmienkou na vydanie povolenia na prevádzku verejného letiska alebo leteckého pozemného zariadenia, a ktorým Dopravný úrad zakáže alebo obmedzí v ochranných pásmach, najmä umiestňovať stavby alebo

zariadenia a vysádzať porasty, pričom vlastníci stavieb nachádzajúcich sa už v tomto ochrannom pásme by boli povinní strpieť umiestniť na nich prekážkové značenie, čo bezpochyby je na pozemkoch, od ktorých žalobca odvádzal svoj nárok uplatnený v tomto konaní, vylúčené už aj s ohľadom, že priamo v tejto mestskej časti O. - Z. v bezprostrednej blízkosti vo vzdialenosti cca 1 až 2 km sa nachádza letisko Poprad - Tatry, na ktorom občianske združenie Q. O., o.z. okrem iného ponúka letecký výcvik pilotov vetroňov - bezmotorový výcvik. Zároveň z letového poriadku letiska Tatry vyplýva možnosť za splnenie tam daných podmienok využívať letiskovú plochu a hangáre na bezmotorové lietanie - lietanie vetroňov. Poukazujúc na uvedené sa preto odvolaciemu súdu javí ako úplne vylúčené, aby žalobca v tejto lokalite prevádzkoval letisko čo i len pre bezmotorové lietadlá. Už aj vzhľadom na obdobnú žalobu podanú proti Prešovskému samosprávnemu kraju a na znalosti žalobcu - realitný maklér, ako aj skutočnosť, že žalobca býva a žije priamo v meste O. tak ako to vyplýva z adresy jeho trvalého bydliska, je úplne vylúčené aby žalobca v čase kúpy nemal vedomosť, že pozemky sú zastavané cestným telesom. Žalobca musel vedieť, že bude obmedzený na svojich vlastníckych právach, pretože cestné teleso na týchto pozemkoch sa nachádzalo už v čase ich kúpy žalobcom, pričom išlo o oprávnenú stavbu, čo žalobca ani nespochybňoval. Možno preto uzavrieť, že žalobca v čase kúpy chcel byť práve uvedenou stavbou na svojich vlastníckych právach obmedzený, keďže mu bol známy fakticky stav pozemkov. Táto skutočnosť o vedomosti žalobcu o stave týchto pozemkov v čase ich kúpy vyplýva z príslušných listov vlastníctva ako aj tej skutočnosti, že bezprostredne po ich kúpe si dal žalobca vyhotoviť geometrický plán za účelom odčlenenia tých častí pozemkov, na ktorých sa nachádza cestné teleso.

2.4. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II.ÚS 389/09-20 z 26. novembra 2009, v ktorom ústavný súd v súvislosti s kolektívom dobrých mravov uviedol, že „za podstatné v prejednávanej prípadu považoval to, že sťažovateľ v čase nadobudnutia pozemku vedel alebo mohol vedieť, že pozemok je zastavaný stavbou cesty. Uvedenú skutočnosť potom sťažovateľ zohľadnil alebo mohol zohľadniť aj pri dojednávaní podstatných náležitostí zmluvy, na základe ktorej pozemok nadobudol, resp. pri samotnom rozhodovaní sa, či pozemok za daných podmienok má záujem nadobudnúť alebo nie. Ak sťažovateľ za týchto okolností vlastníctvo k pozemku nadobudol, táto okolnosť nemohla ostať bez následkov ani vo vzťahu k posudzovaniu jeho nároku z hľadiska jeho súladu, resp. rozporu s dobrými mravmi." Kontrolou ústavnosti teda prešiel postup súdu, ktorý nároky žalobcov, v súvislosti so stavbou zriadenou na ich nehnuteľnosti, preskúmal cez prizmu dobrých mravov, pričom ústavný súd sa stotožnil s názorom všeobecných súdov v preskúmvanej veci, že vlastníci nehnuteľností, na ktorých bolo zriadené cestné teleso, pred tým ako tieto nehnuteľnosti nadobudol do vlastníctva, vedel o obmedzení svojich vlastníckych práv, preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom bol v predmetnom prípade v rozpore s dobrými mravmi, keďže toto obmedzenie mohlo byť zohľadnené aj pri dojednávaní kúpnej ceny na takýto pozemok, prípadne v iných okolnostiach. Obdobným prípadom sa zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4014/12 vo veci B. proti Slovenskej republike, v ktorom p. B. namietal aj porušenie článku 1 Protokolu č. 1 vzhľadom na skutočnosť, že mesto uživa jeho pozemky a súdy mu svojvoľne zamietli akúkoľvek náhradu v tomto ohľade. V bode 53 rozhodnutia z 2. júla 2019 ESLP zdôraznil, že v posudzovanom prípade bol sťažovateľov nárok zamietnutý pre rozpor s dobrými mravmi, a to vzhľadom na veľmi špecifické okolnosti prípadu. Čo sa týka porušenia článku 1 Protokolu č. 1 Dohovoru, k uvedenému ESLP uviedol, že v čase rozhodovania vnútroštátnych súdov už bol aspoň jeden podobný prípad, v ktorom súdy na všetkých stupňoch aplikovali § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda po celý čas konania bol úspech sťažovateľovej žaloby podmienený absenciou okolností rozporu s dobrými mravmi. Za týchto okolností nemožno tvrdiť, že sťažovateľ uplatňoval niečo iné, než špekulatívny občianskoprávny nárok bez legitímnej nádeje na úspech a teda nemal „majetok“ chránený článkom 1 Protokolu č. 1. ESLP preto zvyšnú časť sťažnosti podľa tohto ustanovenia odmietol ako nezlučiteľnú ratione materiae s ustanoveniami Dohovoru. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prípadu odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie považoval priznanie nároku žalobcu o vydaní bezdôvodného obohatenia za poskytnutie súdnej ochrany takému nároku, ktorého výkon je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (tiež dovolateľ), jeho prípustnosť odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a žalobe vyhovel a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

3.1. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v tom, že okolnosti tohto prípadu nezakladali možnosť takej interpretácie ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka, ktorá by bránila priznaniu žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3.2. Odvolaciemu súdu vyčítal, že generálne (a teda nesprávne) aplikoval závery rozhodnutia ESĽP vo veci B. proti Slovenskej republike i ústavného súdu, lebo opomenul vziať do úvahy odlišné skutkové okolnosti tohto prípadu. Uviedol, že v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nestačí akýkoľvek rozpor s dobrými mravmi alebo akýkoľvek zásah do subjektívnych práv, ktorý nie je celkom v súlade s dobrými mravmi, ale tento zásah musí byť takej intenzity a vážnosti, ktorá je v demokratickej spoločnosti, aj vzhľadom na verejnú mienku, neakceptovateľná. V zmysle judikatúry dovolacieho súdu je potrebné rozpor s dobrými mravmi považovať vždy od prípadu k prípadu (napr. 3Cdo/191/96). Predmetom sporu je nárok z bezdôvodného obohatenia, ktorého cieľom je nastoliť rovnováhu medzi účastníkmi občianskoprávneho vzťahu, a tak nastoliť spravodlivosť. Od subjektov občianskoprávneho vzťahu, akým je štát, resp. orgány verejnej moci, sa legitímne očakáva, že budú sami spolupôsobiť pri nastoľovaní spravodlivosti a nie „ťažiť“ z toho, že dobrovoľne odmietajú vyporiadať legitímny nárok oprávneným osobám. Osoba, ktorá nevyvinie žiadnu aktivitu k vysporiadaniu toho, čo získala bez právneho dôvodu, sa nemôže dovolávať aplikácie dobrých mravov.

4. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná tak, že žalobca s vedomím nadobudol vlastníctvo k pozemkom v čase, keď na týchto bola vybudovaná komunikácia niekoľko desaťročí. Žalovaná ponúkla odkúpenie pozemkov pod cestou žalobcovi za kúpnu cenu vo výške všeobecnej hodnoty pozemkov, ktorá niekoľkonásobne prevyšovala kúpnu cenu pozemkov získaných žalobcom.

4.1. Žalobca v reakcii (replike) na stanovisko žalovanej zotrval na svojej doterajšej argumentácii.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7.1. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

7.2. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v

jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnú otázku nastolí.

7.3. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. b) CSP je charakteristické to, že ju doposiaľ dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ešte nevyriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1382). Cieľom uplatneného dovolacieho dôvodu nie je prioritné riešenie konkrétneho prípadu ani jeho špecifik (jedinečnosti a odlišnosti), ale dotváranie a zjednotenie judikatúry, ale i snaha o nastolenie právnej istoty v tom, že v obdobných veciach budú súdy zohľadňovať ustálenú judikatúru.

7.4. Dovolateľ v dovolaní žiadnu právnú otázku neformuloval, neuviedol ako ju riešil odvolací súd, ani výslovne neuviedol, že ju dovolací súd doposiaľ neriešil. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ iba polemizoval s výkladom dotknutých ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 3, § 451), judikatúrou ESLP a ústavného súdu. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia však nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

7.5. Podľa názoru dovolateľa správne rozhodnutie súdu v tomto prípade malo byť založené na zohľadnení vysoko individuálnych okolnostiach prípadu, lebo otázka rozporu s dobrými mravmi je v každom spore jedinečná. Dovolací súd k tejto problematike judikoval, že pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b) CSP zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením vysoko individuálnej otázky sa nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, keďže na každý prípad je potrebné pozeráť individuálne a toto nemôže byť pravidlo pre iné prípady, aj keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk postupujú totiž súdy vždy diferencovane v každom jednotlivom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj 3Cdo/226/2017, 8Cdo/50/2017, 4Cdo/64/2018, 5Cdo/207/2018, 4Cdo/20/2020, 2Cdo/313/2021). Uvedené názory najvyššieho súdu boli podrobené testu ústavnosti, pri ktorom ústavný súd nekonštatoval ich ústavnú neudržateľnosť (I. ÚS 677/2022, II. ÚS 158/2022).

8. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

9. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.